

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2445/2024
30.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Максимовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство спољних послова, Амбасада Републике Србије у Републици Француској, Културни центар Србије у Паризу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, Београд, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1843/24 од 15.05.2024. године, у седници одржаној 30.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1843/24 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 110/22 од 31.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране ББ, директора и одговорног лица Културно-информативног центра Србије у Паризу на тај начин што је: престао да тужиоцу одређује радне задатке, а осталим запосленима говорио како тужилац не ради ништа, забранио тужиоцу снимање пријема за Дан државности, уклонио мејл адресу тужиоца из формулара и тако му отежао комуникацију са уметницима, на информативним подлогама променио шифре и онемогућио тужиоцу приступ, а у исто време то омогућио лицима која нису запослена у Културно-информативном центру Србије, пословне контакте за организовање догађаја за које је био задужен тужилац, пребацио на своју заменицу, одузео му професионални фотоапарат који је тужилац на свом радном месту користио и исти доделио колегиници без квалификација и искуства, закључао катанцем техничку опрему којом је руковао тужилац (видео плејер, микрофони и друго), одбијајући да тужиоцу преда кључ, одузео тужиоцу кључ од поштанског сандучета и јавно износио тврдње да је тужилац нешколован, незналица и нерадник. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пресуда објави у јавном гласилу „Вечерње новости“ о трошку тужене, као неоснован. Ставом трећим изреке, констатовано је да је тужба повучена у делу којим је тражено да се туженом забрани вршење понашања које представља злостављање на раду, што је тужена дужна да призна и трпи и да обезбеди извршење наведене забране

за убудуће. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка од 126.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1843/24 од 15.05.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и утврђено да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране ББ, директора и одговорног лица Културног центра Србије у Паризу. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке и обавезана тужена да увод и изреку пресуде објави у дневним новинама „Вечерње новости“ о свом трошку. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом (погрешно назначеном у ставу трећем) изреке првостепене пресуде и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 111.800,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Предмет тражене правне заштите је утврђење злостављања на раду тужиоца и забрана даљег вршења злостављања на раду, а правноснажном одлуком одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Одредбом члана 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ број 36/10), прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона, док је одредбом члана 29. став 3. овог закона прописано да је спор, поред осталог, из става 1. овог члана, радни спор.

Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Из наведених разлога се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из члана 441. и члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама из радних односа у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Како је утврђивање злостављања на раду парница из радног односа, али таква да не представља спор о заснивању, постојању и престанку радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, то је ревизија против одлуке о овом тужбеном захтеву недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради заштите од злостављања на раду поднета је 16.11.2018. године, а означена вредност предмета спора у тужби је 10.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном пресудом преиначена првостепена пресуда али налази да нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, која се примењује само када се ради о општем режиму, допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебним одредбама Закона о парничном поступку одређено да ревизија није дозвољена јер специјално правило искључује примену општих правила (члан 436. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**